

Dan Bițuică

**ÎN ZORI,
SĂ MĂ IERTI!**

București, 2021

Ilustrație copertă: *Maria-Elena Andreescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BIȚUICĂ, DAN

În zori, să mă ierți! : roman / Dan Bițuică. -
București : Bifrost, 2021

ISBN 978-606-95340-0-7

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2021

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

În amintirea dragilor mei părinți...

Capitolul 1

Vaporul gema de parcă ar fi vrut să renunțe la lupta cu valurile ce-i opuneau rezistență. O ceață deasă cuprinsese tot orizontul. Nimic nu se auzea pe puntea înțesată de oameni, toți așteptau într-o liniște perfectă. Cei mai mulți se urcaseră din Liverpool, cu destinația New York, sperând să reușească să calce pe *pământul făgăduinței*. Printre ei se afla și familia Romagnolo, o familie ce provenea din frumoasa și înSORITA Sicilie...

Viața lor nu fusese una bună, iar foametea și sărăcia îi obligaseră să lase totul în urmă și să încerce și o altă viață. Tatăl Pasquale se căsătorise de tânăr, avea doar douăzeci de ani când se îndrăgostise nebunește de frumoasa Lucrezia și, numai după un an, aceasta îi dăruise un băiețel sănătos și voinic.

Fusese mare bucurie în tânăra familie, însă părinții lui Pasquale îl avertizaseră că nu-i va fi ușor cu încă o gură la masă. Puternic și bun de muncă, acesta nu pregeta niciodată să presteze munci care de care mai grele, însă, la sfârșitul zilei, de fiecare dată, constata că nu câștiga nici cât să-și sature tânăra soție care alăpta.

Așadar, viața lor era una destul de complicată, mai ales că nici bietul Pasquale nu primise nimic de la părinții săi încât să-și poată închea o gospodărie în care să trăiască liniștiți; în afară de critici și ocări, aceștia nu-i oferiseră nimic în plus. În zonă nu se găsea nimic de lucru și nici pescarii nu mai aveau nevoie de ajutor. Foametea cuprinsese întreaga Sicilie, însă asta nu-i împiedicase pe Pasquale și

Lucrezia să se iubească atât de mult ca și cum nu ar fi avut nicio grijă.

Micuțul Enzo creștea bine și repede, însă avea nevoie de hrană cât mai multă și cât mai bună. Tatăl său, fiu de țăran descurcăreț, a cerut ajutorul bogătașului satului, Don Fulvio, un bătrân despre care se spunea că, dacă și-ar fi dorit, ar fi putut cumpăra tot satul.

Don Fulvio a fost reticent la început, însă, după ce l-a văzut pe micuț, s-a înduplecat și, într-o frumoasă duminică de vară, i-a fost naș în biserica veche. Din banii strânși de la botez, au plătit suma datorată bogătașului și le-a rămas și lor ceva pentru o bucată de pământ. Pasquale împrumutase de la nașul copilului plugul cu care începuse să-și are pământul și să-l semene pentru toamnă.

Totul părea că se rezolvase în familia Romagnolo și că soarele avea să le lumineze viețile simple, dar pline de dragoste. După numai un an și jumătate, frumoasa Lucrezia își anunță plângând soțul că este însărcinată din nou. Acesta sări în sus de bucurie și chiar își permise în acea seară să-și cumpere o jumătate de litru de vin din care îi dădu și soției un degetar. Lucrezia se speriasse că Pasquale ar fi supărat la aflarea veștii, dar, după ce-l văzuse cât de fericit era și cum îi săruta obrajii și mâinile, își reveni.

Nimeni nu aflase vestea decât atunci când aceasta născu o fetiță bălaie și cu ochii albaștri ca marea. Știrea căzu ca un trăsnet în urechile părinților lui Pasquale, pentru că sarcina fusese ținută în secret. Celor doi nu le mai păsa de vorbele părinților și învățară să-și ducă traiul sărăcăcios fără să ceară nimănui nimic, iar aceasta nu făcu decât să astupe gurile tuturor. Din nou, Don Fulvio se văzu nevoit să

accepte, pentru a doua oară, să boteze pruncul nou-născut. Nici nu-i fusese greu să-i găsească un nume; îl botezase cu numele fostei sale soții, care murise cu mult timp în urmă, Immaculata.

Lucrezia se descurca greu cu cei doi copii, însă nu voia să arate asta, să nu-l amărăscă și mai tare pe Pasquale care muncea din greu, de dimineată până seara târziu, când venea acasă, frânt de oboseală. Avea mereu în buzunar, împachetată cu mare grijă în hârtie de ziar, o bucățică de zahăr pentru Enzo, iar pentru cele două fete ale sale, cum îi plăcea să le spună Immei și Lucreziei, câte un sărut.

Întotdeauna ar fi vrut să aducă acasă mai mult decât visuri și speranțe, însă nu reușea, așa că se mulțumea să-i strângă seara la pieptul său puternic și obosit de munca grea de peste zi. Adormeau toți patru cu speranța că ziua următoare va fi o zi mai bună pentru ei și că Dumnezeu o să-i binecuvânteze și o să le deschidă noi oportunități. După ce se rugau, își mâncau cina frugală și adormeau la lumina unui opaiț, care le călăuzea visele. Așa au trecut cu greu șapte ani, perioadă în care nimic nou nu se întâmplase în viața lor.

Într-o dimineată, primise vestea că Don Fulvio plecase în lumea celor dreți, iar ei rămăseseră pe cont propriu, singuri pe lume și fără niciun sprijin. După ce neamurile l-au înmormântat cum se cuvenea și cu mare fast, a sosit și mult așteptatul momentul al împărțirii averii și, bineînțeles, toți speraseră să primească mai mult decât le lăsase acesta. Dezamăgirea se citi pe chipurile lor, după ce avocatul acestuia termină de citit testamentul. Nașul nu-i uitase nici pe ei și le lăsase și lor ceva bănuți, iar suma

primită îi putea scoate din necazuri, cel mult până în următorul an.

Numai că la înmormântarea acestuia a apărut și un nepot care, după cum era îmbrăcat, arăta plin de bani și de viață. Părul dat cu briantină și mirosul de parfum puternic îl făceau să pară un tip șic. Pantofii lucioși din lac și costumul în dungi, pantalonii cu manșetă și sacoul cu două rânduri de nasturi, dădeau impresia că este un star de cinema. Pălăria purtată puțin trasă pe ochi și mustăcioara subțire îi dădeau o eleganță aparte. După ce vorbi cu Pasquale despre problemele urbei, îi povesti despre America, țara care îl adoptase de peste cinci ani. Pentru el, America era un colț de rai, iar viața lui de acolo era ca un vis frumos.

Ajuns acasă seara, Pasquale, ținând șapca roasă între degetele-i crăpate, îi spuse Lucreziei că ar fi bine să plece în America. Fiind o fire conservatoare, ea refuză... însă, după ce Pasquale îi aminti că seceta distrusese tot, iar anul următor va fi unul în care să nu aibă nici după ce bea apă și, într-un final, mai apropiat sau mai îndepărtat, vor fi nevoiți să încerce și asta, se răzgândi.

După ce se pusese de acord, în câteva luni, Pasquale a vândut pământul și, cu banii primiți moștenire de la Don Fulvio, se imbarcă pentru Liverpool, de unde, după două zile de dormit prin port, s-au urcat cu mari speranțe pe vaporul ce avea să-i ducă spre *pământul făgăduinței*. Câteva boccele și o valiză era tot ce aveau, însă, în sufletul lor, purtau o imensă ardoare de a reuși.

Pasquale privi în larg și din nou văzu ceața săcâitoare pe care o suporta cu greu de douăzeci și

nouă de zile neîntrerupt, de când se urcaseră pe imensul vapor ce-i ducea spre America.

Enzo deschise ochii săi mari și negri și printre sughițuri îi zise Lucreziei:

– Mami, îmi este foame!

Aceasta, cu un gest trist, băgă mâna în traista maro și scoase un dumaticat de brânză uscată de capră și o coajă tare de pâine.

– Nu vreau brânză, altceva nu ai?

– Nu are mama, puiule, dar într-o zi o să-ți ofer tot ce vei dori, iar dacă nu mă pot ține de cuvânt, măcar să-ți amintești asta.

Imma întinse mânuțele și prinse ea dumaticații, pe care-i înghiți cu lăcomie.

Pasquale privi întreaga scenă, apoi se întoarse cu spatele, rușinat, ascunzându-și ochii înlăcrimați de privirile triste ale celor doi copii.

Vaporul urlă prelung de trei ori, iar marinarii strigară de bucurie la vederea Statuiei Libertății. Cu toții izbucniră în urale. Acolo era statuia ce le spunea că au ajuns aproape de visul lor. Se simțea ca un străin într-o lume pe care nu o știa, o lumea nouă pe care voia să o cucerească pentru ei.

Pasquale îl prinse pe Enzo și-l ridică deasupra capului său pentru ca să vadă mai bine simbolul unei speranțe, al unei noi vieți. Niciunul nu știa cât de mult le va schimba soarta și pe ce cărări îi va purta destinul.

Vaporul sună, din nou, de trei ori și încetini simțitor viteza. Intra în port încet, iar lumea începea să se foiască pe puntea înțesată.

Pasquale îi prinse pe cei doi copii ai săi de mânuțe și le vorbi hotărât:

– Trebuie să rămânem uniți! Ați înțeles? Uniți!

– Da, răspunseră micuții, aproape în cor.

– Dacă va fi nevoie să vă spun să fugiți, să o faceți! Ne-am înțeles? Fugiiți fără să vă uitați în urmă! Ați înțeles?

– Da, papa!

Lucrezia îi sărută și îi îndemnă cu blândețe:

– Ascultați-l pe papa! Da?

– Da, mami!

Cei patru începură să coboare pe puntea ce li se deschisese înainte. Câțiva polițiști în uniforme îi îndrumară spre biroul de imigrări.

Aglomerarea și gălăgia puseră stăpânire pe acel loc care, cu câteva minute mai înainte, fusese unul liniștit.

Un polițist solid, cu o mustață stufoasă, își învârti bastonul amenințător și scuipă printre dinți:

– Macaronarii ăștia!

Pasagerii se îmbulzeau spre scara improvizată a bătrânului vapor...

Capitolul 2

Puntea era înțesată de lumea pestriță venită din toate colțurile bătrânului continent, însă cei mai mulți erau italienii gălăgioși, prost îmbrăcați, dar cu o privire ageră și pătrunzătoare, dezvăluind multă râvnă de a reuși în viață. Coborau agale, respectând ritmul impus de cei doi polițiști, care reușiseră să se impună și să tempereze elanul imigranților prin gesticularea amenințătoare a bastoanelor din lemn, lungi și lustruite, pe care le etalau cu îngâmfare.

Intrau câte treizeci odată în clădirea în care se făceau controlul medical, înregistrările și triajul. O tăcere asurzitoare domnea peste tot; doar glasul polițiștilor care încadrau ușa mare, dublă, din lemn, pe care vopsea maro se crăpase, se auzea ferm:

—Următorii!

Apoi îi numărau cu bastoanele, atingând umerii imigranților flămânzi, chiar și bolnavi, oameni triști ce abia de își mai puteau târî picioarele, care parcă se bălângăneau din inerție pe caldarâmul ud din pricina ceții groase.

Disprețul oamenilor legii era ușor de observat, îi tratau ca pe niște animale care se supuneau indicațiilor mute, dar ferme. Întindeau bastoanele lateral, transformându-le în mici bariere și atunci gloata se oprea ascultătoare, până când, din nou, polițiștii permiteau înaintarea.

Nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă, doar glasurile și scâncetele copiilor se auzeau pe puntea vasului aceluia învăluit în ceața groasă, transformându-l într-un vapor-fantomă, care părea că îi adusese pe o altă planetă.

Imigranții duceau cu ei poverile trecutului și ale sărăciei lăsate acasă, ale dorului de cei dragi, prea bătrâni ca să-i urmeze, ale renunțării la o identitate pe care acum încercau cu disperare să o găsească la capătul celălalt al acestei clădiri.

Nu după mult timp, Romagnolo Pasquale, Lucrezia și cei doi copii, Enzo și Immacolata, se aflau în fața polițiștilor care permiteau accesul în sala imensă, care era practic o magazie de mărfuri, în special de cereale.

Mirosul iute de mucegai și praful umed reaminteau asta și-i făceau pe cei mai mulți să izbucnească în accese de tuse convulsivă.

Când polițiștii le făcură semn să intre, cei patru Romagnolo pășiră cu teamă. Acum puteau spune că au pus piciorul pe pământul mult râvnit al Americii. Înaintează timid, iar aerul închis abia de-i mai lăsa să respire. Un miros de otrăvă pentru șobolani și de temutul D.T.T. le bloca respirația. Ajunși în fața celui care-i înregistra, păreau pierduți, dar totuși optimiști. Bărbatul era ras și tuns proaspăt, purta niște ochelari rotunzi, din sârmă subțire, sub care scânteiau ochii săi de vultur.

– Numele și prenumele! i se adresă el destul de tare. Pasquale tresări și, atunci, fâstâcit, ridică din umeri încurcat. Funcționarul îl privi tăios și, într-o italiană perfectă, îi strigă:

– Numele și prenumele, tontălăule!

Pasquale tresări la auzul acelei voci stridente care i se adresase.

– Romagnolo Pasquale, Romagnolo Lucrezia, Romagnolo Enzo și Romagnolo Immacolata! spuse, punând palmele bătătorite pe umerii copiilor, care-l priveau nedumeriți.

– Bine! Acum spune: de unde veniți?

– Italia, Sicilia.

– Ce meserie ai? Întrebă funcționarul, învârtind creionul între degetele-i subțiri, cu unghii îngrijite.

– Lucrez de toate, domnule, doar probați-mă!

– Bine, bine, am înțeles! Cred că o să rămâi să lucrezi aici, în port, avem nevoie mereu de oameni care să descarce sacii cu grâne.

Pasquale radie de bucurie la aflarea veștii că ar putea începe să lucreze chiar din ziua următoare, dacă nu mai devreme.

– Acum mergeți mai departe, țineți rândul!

– Mulțumesc, domnule! răspunse Pasquale, împingându-i pe cei mici în fața sa.

Și-ar fi dorit să treacă peste toți, cât mai repede, și să iasă afară, să privească cerul și să simtă cum oxigenul îi umplea plămâni. Chipul i se distorsionă și i se înroși din cauza efortului pe care îl făcea. Dintr-odată nu se mai putu abține să nu tușească din pricina aerului irespirabil, încărcat de praf și de produsele chimice și toxice. Tuși atât de tare, încât îi făcu pe toți să-și întoarcă privirile înspre el. Îi privea stânjenit, frecându-și mâinile cu îngrijorare.

Mai tuși o dată și, de data asta, puse mâna la gură instinctiv, iar când o îndepărtă, văzu cu stupeoare că podul palmei era plin de sânge. Se sperie și încercă să-și ascundă mâna în buzunar, dar prea târziu, pentru că un polițist observă mișcarea și-i strigă precipitat:

–Hei! Tu de acolo! Ieși din rând! Acum!

Pasquale îl privi speriat și părăsi șirul agale. Polițistul se apropie de el și-l apucă de cot.

–Mișcă! tună vocea amenințător.

Îl împinse până în față spre cabinetul medical, care era, de fapt, format dintr-un pat din fier, un

cântar și un stetoscop agățat de gâtul unui doctor bătrân, cu sprâncene stufoase.

– Faceți loc! strigă polițistul către mulțimea ce aștepta la rând.

Doctorul îi întâmpină și cu ochii ațintiți către Pasquale întrebă:

– Ce-i cu asta, Jim?

– Doctore, tușește cu sânge!

– Da? Ia să vedem!

Îl prinse pe bietul Pasquale și îl forță să se așeze pe scaun. Își băgă brațele stetoscopului în urechile mari și îi strigă:

– Tușește!

Pasquale nu înțelegea ce spune acesta, dar cineva parcă îi șoptea că trebuia să tușească. O făcu, iar doctorul strigă:

– Încă o dată și mai tare!

Acum știa că asta voia de la el; tuși mai tare, iar în acel moment, din nou, plămânii săi expectorară sânge.

– Diagnosticul e clar! Înapoi cu el! E singur?

– Nu! Este cu soția și cu cei doi copii!

– Adu-i aici! Trebuie să-i văd și pe ei. Mai repede, Jim!

– Imediat, doctore! spuse acesta, fugind înapoi după cei trei.

Lucrezia se sperie când polițistul o împinse brutal din rând, iar Imma începu să plângă. Mama o liniști și-l urmă pe polițistul țanțoș. Doctorul o examinează minuțios și, într-un târziu, vorbi:

– Ea pare să fie sănătoasă, însă nu pot risca să-i dau drumul, așa că, Jim, îmbarcă-i înapoi pe vapor și acasă cu ei!

Pasquale înțelesese cam despre ce era vorba și nu-și putea permite o întoarcere în Sicilia, unde acum nu mai avea nimic, iar continuarea unei vieți acolo era, practic, imposibilă. Scoase dolarii pe care-i mai avea la el și încercă să îi dea celor doi, însă aceștia nu au fost de înduplecat. Când polițistul îi prinse cătușele de ambele mâini, atunci știu că aventura sa pe *pământul făgăduinței* se încheiase înainte de a începe. Lucrezia plângea, iar cei doi copii stăteau cuminți alături de ea, fără să înțeleagă nimic din ceea ce se întâmpla.

Pasquale îi privi și, înainte de a fi cărat afară, își aminti ce vorbise cu Enzo și Immacolata, pe care îi pregătise pentru ce ar fi urmat mai rău.

– Vă aduceți aminte ce am vorbit înainte de a coborî de pe vas?

Micuții îl priveau cu ochii înlăcrimați, presimțind că tatăl lor le va cere să facă ceea ce le-a spus.

– Da, papa!

– Bine, copii, acum este momentul acela! Vedeți ieșirea? Sunt numai zece metri. Credeți că reușiți să fugiți tare până să ieșiți pe ușa aia? Puteți?

Copiii își țineau strâns mama de ambele mâini, încolăcindu-și brațele în jurul picioarelor, devenind una cu ea. Lucrezia se aplecă și-i sărută pe amândoi, străduindu-se să pară puternică pentru ei.

– Trebuie să faceți ce zice papa! Trebuie!

– Da, mami!

Lucrezia le dădu drumul la mâini și, cu un gest discret, parcă-i împinse spre o fugă care avea să le schimbe destinul. Aceștia, precum zborul unor porumbei care bat aerul zgomotos cu aripile desfăcute, porniră într-o fugă nebunească. Lucrezia îi

privi cu lacrimile și roindu-i pe obraji și, cu ultimele puteri, le strigă:

– Fugi, Imma! Fugi, Enzo! Vă iubește mult mami; să nu uitați asta niciodată!

Simți că Imma avea nevoie de încurajări, era micuță și sensibilă. În ciuda sărăciei în care își duseseră traiul, își iubiseră și își răsfățaseră copiii cu multă dragoste. La un moment dat, a vrut să se oprească și să privească în urmă, însă își aduse aminte că tatăl îi sfătuisese să fugă cât îi țineau picioarele și să nu privească în urmă deloc. Pentru o clipă, își aminti o poveste spusă de Pasquale. Era oare ca în legenda greacă? Oare dacă privea creatura în ochi o transforma într-o stană de piatră?

De frică să nu fie transformată, nu privi înapoi și apucă să iasă pe ușa din celălalt capăt al clădirii.

Pasquale, plângând, îi sărută obrazul Lucreziei.

– Măcar ei pot avea o altă viață, iubito!

– Știu asta, sper că se vor descurca! Mă doare sufletul acum când știu că nu o să-i mai revedem vreodată!

Pasquale o privi și plecă agale spre ușa pe care intrase mai devreme. Afară, ceața deasă nu se ridicase. I-au urcat pe vaporul care, numai după șase ore, părăsi portul, lăsând în urmă regretele celor patru. Destinul îi despărțise în două...

Capitolul 3

Enzo ieși primul și nu se opri din fugă; îl urmă îndeaproape Imma, care fusese gata să se împiedice, dacă Enzo nu ar fi prins-o la timp. Polițistul mustăcios alergă după ei și îi înhăță de gulerele hainelor, cu multă ură.

– Pușlamale mici, italiene! Ia veniți încoace să vă trimit eu înapoi în iadul din care ați venit.

Copiii, speriați, începură să plângă. Intrarea triumfală a agentului pe ușa ce-i ducea înapoi, ducând parcă două trofee în mâini, îi fu întreruptă de o voce baritonală și gravă.

– Jim, nu este deloc legal ce faci! Copiii erau deja pe pământ american, așa că fă bine și dă-le drumul, dacă vrei să mai lucrezi aici.

Jim se întoarse către tânărul care i se adresase, încruntându-și sprâncenele stufoase și înjurând în gând.

– Dar, domnule avocat, știți, sunt doar doi copii...

– Exact, Jim, așa că dă-le drumul înainte de a-i speria. Da?

Polițistul își desprinse degetele groase de pe găturile micuților, cu părere de rău, apostrofând printre dinți, nu înainte de a-i strânge cu putere încă o dată.

– O să vă fac eu viața un calvar, chiar de voi fi nevoit să vin după voi și în iad.

Copiii începură să plângă, însă avocatul îi luă de mânuțe și îi conduse spre biroul său. Urcară scările de piatră ale clădirii din cărămidă roșie în care tânărul avocat își avea biroul, pe a cărui ușa scria cu litere

mari: *Asistență pentru imigranți – avocat John Sutton.* Îi așează pe canapeaua mare și moale și se uită la ei cu milă. Enzo îl privi speriat, cu ochii săi mari și înroșiți de plâns. Avocatul se ridică și le întinse bomboniera de cristal în care erau caramellele din fructe. Atmosfera se mai destinse când primele bomboane dispărură în gurile pofticioase și înfometate ale copiilor.

– Nu trebuie să vă temeți, dragilor, aici sunteți în siguranță, spuse acesta într-o italiană impecabilă. Hai să facem cunoștință! Eu sunt John! John Sutton! se prezentă tânărul întinzând, pe rând, mâna celor doi micuți. Pe voi cum vă cheamă?

Copiii îl priviră sfioși, în timp ce lacrimi mari le udu obrazii rumeni. Enzo fu primul care rupse tăcerea, frământându-și mâinile murdare.

– Eu sunt Enzo, domnule, iar ea este sora mea mai mică, Imma. Mama mi-a spus că trebuie să am grijă de ea! Nu cred că vreți să-i faceți vreun rău! Vă previn că am pumnii grei, lovesc puternic! Chiar dacă sunteți cu mult mai mare ca mine, vă asigur că nu vă va fi ușor!

Avocatul zâmbi împăciuitor, punându-și mâna sa mare pe creștetul băiețelului, pe care îl simțea încordat.

– Nu vă vrea nimeni răul aici, te asigur de asta. Eu sunt aici ca să apăr drepturile voastre și ale multora ca voi. Ai înțeles, Enzo? Poți să mă consideri prietenul vostru sau ... chiar fratele vostru mai mare.

Băiatul își prinse urechea cu mâna, într-un gest caraghios.

– Atunci de ce nu l-ai apărut pe tata? Sau măcar pe mama?

Avocatul nu se așteptase la asemenea întrebări din partea băiețelului și trebui să se declare extrem de surprins. Urma să aibă o discuție ca de la bărbat la bărbat.

– Ei nu puteau fi apărați, Enzo, ei au o boală molipsitoare și riscam să ne îmbolnăvim cu toții și, mai mult de atât, tot orașul. Când se vor face bine, se vor întoarce să vă caute.

Imma îi privea plângând încet, cu suspine dese, încercând să înțeleagă ceva din discuția celor doi, însă, fără succes.

– Pot să te întreb ceva? șopti micuța, privindu-l fix în ochi pe avocat.

– Desigur, draga mea!

– Pot să te îmbrățișez?

Tristețea din vocea fetiței îl determină pe John să se lase imediat pe vine și să își deschidă brațele larg. Nu a trebuit să aștepte mult până când simți căldura acelor brațe mici, care îl strângeau cu atâta dor, încât ar fi dezmoțit și o inimă de gheață. Simți că se topi în acea îmbrățișare. Fără să se poată controla, începu să lăcrimeze.

– Cred că vă este foame; ce ați spune de ceva cald? Este aici în apropiere un snack-bar, unde fac o plăcintă cu afine care vă va fi sigur pe plac.

Chipurile copiilor se luminau când auziră cuvântul magic *plăcintă*, semn că le era foarte foame. Ieșiră conduși de avocatul John. Afară începuse să fulguiască lin ca într-o poveste de Crăciun. Strada ticsită de mașini gălăgioase îi sperie prima dată, apoi, încet, încet, se obișnuiră cu furnicarul orașului. Prea mulți oameni pe trotuare umblau grăbiți, înfășurați cu șaluri, purtând paltoane, căciuli și gulere de blană naturală. Toți formau o gloată pestriță de care cei doi

copii erau fascinați, uitându-se mereu înapoi și împiedicându-se des, spre amuzamentul avocatului.

Blocurile înalte și străzile pline de apă nu făceau din New York cel mai prietenos oraș la sfârșitul lui noiembrie. John traversă strada ținându-i de mâini pe micuți. Ușa grea din geam a snack-barului se deschise cu un scârțâit prelung. Căldura și mirosul de mâncare le pătrunse în nări, răscolind simțurile celor trei. Alese o masă liberă unde se așezară în grabă. O tânără ospătăriță nu întârzie să apară - mestecând gumă - și întrebă plictisită, pe un ton indiferent:

– Ce să fie?

John Sutton îi zâmbi și imediat începu să comande:

– Trei porții duble de plăcintă cu afine și două pahare mari cu lapte fierbinte, apoi vom mai vedea!

După ce aceasta plecă agale, copiii îi zâmbiră sincer. Plăcinta de afine aburindă era într-adevăr un deliciu. Laptele cald care completă acel festin le produse copiilor o stare de somnolență pronunțată. După ce plăți și ieșiră în stradă, John deja știa ce avea să facă, așa că îi conduse pe copii din nou în biroul său, unde îi culcă pe canapeaua generoasă. Nu trecu mult timp pentru ca micuții să călătorească în lumea viselor și, astfel, el să poată întocmi actele legale prin care Enzo și Imma urmau să fie instituționalizați. Îi părea rău, dar legea nu era permisivă când venea vorba despre copiii imigranților. Ieși pe scările din fața biroului și își aprinse o țigară de foi, privind absent strada. Soneria stridentă a telefonului îl trezi din visare. Intră grăbit și prinse receptorul, din care o voce feminină îl abordă într-o notă oficială:

– Bună ziua! Cabinetul avocatului John Sutton?

John își reglă vocea și îi răspunse precipitat:

– Da!

– Cu domnul avocat se poate?

– Chiar el la telefon.

Vocea cristalină a femeii reuși să îi mai risipească din tracul care-l cuprinsese.

– Domnule Sutton, mă numesc Diana Webb și sunt directoarea orfelinatului pentru fete, din strada numărul 34, din New York. Vă sun în legătură cu micuța Immaculata Romagnolo. Astăzi am primit un document oficial prin care sunt anunțată că trebuie să mă prezint cât mai curând la adresa unde aveți biroul și să o iau pe fetiță.

Sutton amuți, chiar dacă știa că asta se va întâmpla; chiar el întocmise documentele pentru instituționalizare.

– Prea bine, doamnă! Mă găsiți oricând; îmi petrec aici aproape tot timpul.

– E în regulă! Voi veni cât pot de repede, pentru că este nevoie să semnăm niște documente care...

– Cunosced procedura. Vă aștept!

O doză de ură puse stăpânire pe el, însă știa că legea trebuia să fie îndeplinită. Privi prin geamul ușii biroului, unde cei doi copii dormeau îmbrățișați, ca și cum ar fi presimțit că era ultima dată când mai erau aproape unul de altul. John nu știa ce era în visele lor, însă, în mintea și în sufletul său, se petreceau multe. Sentimente de tot felul îl încercară, până când în fața biroului opri o mașină neagră și elegantă. Din ea coborâră două femei: o blondă tânără și frumoasă, îmbrăcată cu mult gust și companioana sa, o femeie trecută de a doua tinerețe, cu părul strâns într-o coc mic, cu un fizic robust, care dădea impresia unui bodyguard feminin. Costumul gri întregea portretul unei femei dure, cu apucături cazone.

Urcară cele opt trepte în grabă și deschiseră ușa de parcă timpul devenise cel mai mare dușman al lor.

Avocatul le întâmpină protocolar. După ce se legitimară, se așezară la birou unde semnară actele de predare a micuței către orfelinat.

– Acum că totul este gata, nu ne mai rămâne decât să o luăm pe fată și să plecăm. Țasta este mersul vieții!

Avocatul suspină adânc la auzul acestor vorbe și încercă să mai câștige măcar câteva minute în care cei doi frați să mai fie împreună.

– Nu mai puteți să mai stați puțin? Încă nu s-a trezit și vedeți ce frumos doarme, ca un îngerăș.

– Mă tem că nu, îi răspunse directoarea, făcându-i semn femeii care o însoțea.

Aceasta se ridică și intră tiptil în camera unde Imma dormea. O ridică încet și ieși, în timp ce fetița își așeză capul pe umărul său.

Dan Bițuică – În zori, să mă ierți!

*Mulțumiri doamnei profesoare Zanfîr Violeta, de la
Școala Gimnazială Deveselu-Olt.*

